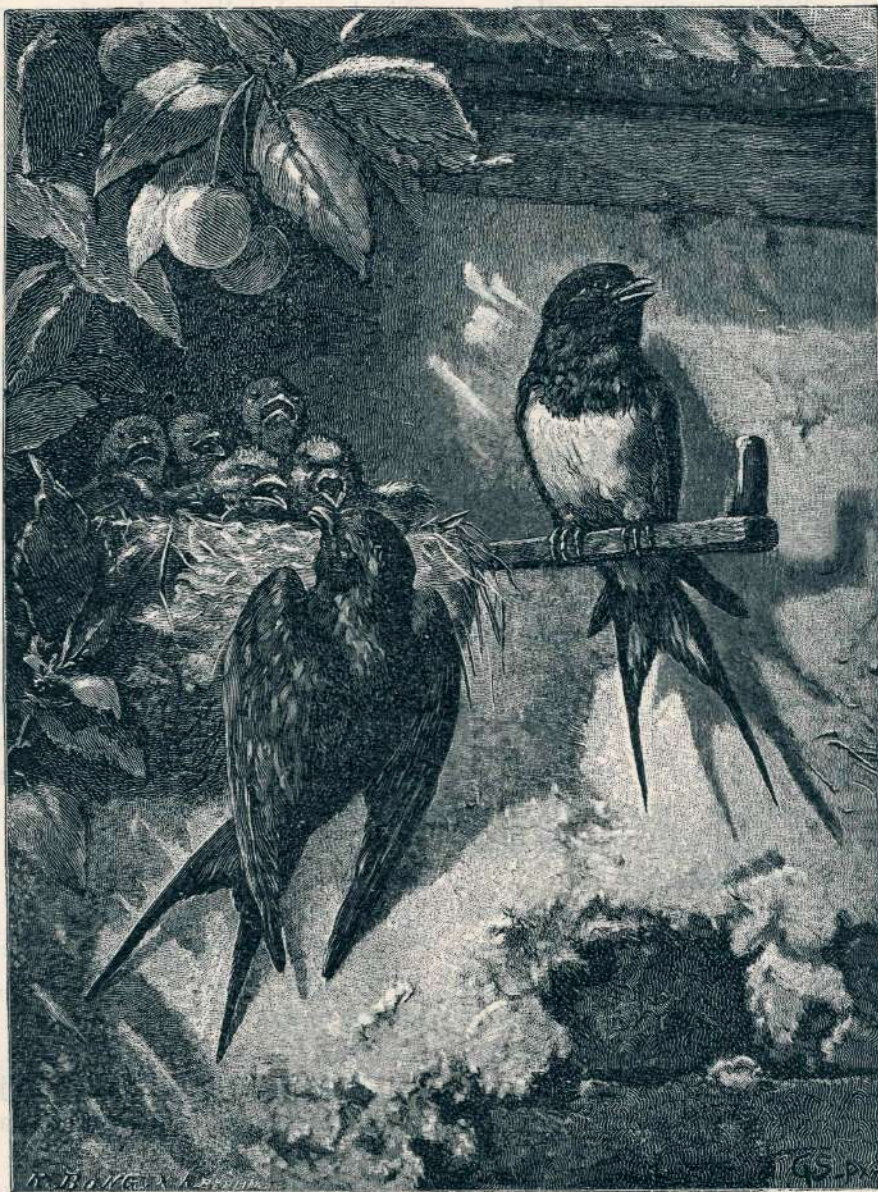

človek; zato vam odštejem še nekaj drobiža za priboljšek“, tolažil je hišni gospodar tar-najoče ženske. Orožnika sta prikimala; „Se-veda — natürlich.“

Tam izza vogla se je prikazal široki, ru-deči obraz odgonskega voznika in pristavil: „Hitro, hitro, da se mi ne prehladé konji; so vroči.“

Lastavičja družinica.

Slikal G. S.

„Pa res! Uboga živina. Tako je!“ potrdil je župan.

Ko so spoznali, da je umrl oče, ni bil jok niti za polovico tolik kot danes. Oskar je zaropotal s sabljo, rekoč:

„Toliko bodete vendar dovolili, gospôda, prosim, da se poslovimo otroci od matere in vsi med seboj. To je dovoljeno celó hudo-delcem pred smrtjo. Ali nismo, prosim, ali nismo ljudje?“